

Jn 12 20

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen. ²¹Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá:

– Uram, Jézust szeretnénk látni.

²²Fülöp elment, és szólt Andrásnak, majd András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak. ²³Jézus így válaszolt nekik:

– Eljött az óra, amikor megdicsőíttetik az Emberfia. ²⁴Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földre hullott búzaszem meg nem hal, egymaga marad; de ha meghal, bőséges termést hoz. ²⁵Aki ragaszkodik életéhez, elveszíti azt; aki pedig nem ragaszkodik életéhez e világon, örök életre örzi meg azt. ²⁶Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.

Kedves Testvérek!

Különös párbeszédet hoz ma, Szent Maurícusznak és vértanútársainak ünnepén élénk az Egyház. A *mártír* szó tanút jelent, vagyis mindannyiunkról szól az Ige, nemcsak a vértanúkról:

- *Uram, Jézust szeretnénk látni - mondják a görögök.*

András és Fülöp hírül adja a kérést Jézusnak, aki erre így reagál:

- *Eljött az óra, amikor megdicsőíttetik az Emberfia. ²⁴Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földre hullott búzaszem meg nem hal, egymaga marad; de ha meghal, bőséges termést hoz.*

Úgy tűnik, hogy elbeszélnek egymás mellett, mintha áldialógus lenne. Mintha felhívnád egy barátod, hogy ráér-e a héten valamikor beszélgetni, és ő azt mondaná, hogy *bizony bizony, mondom neked: aki több krumplit ültet, annak több is fog teremni.*

Hogyan kapcsolódik össze a görögök (vagyis a görög nyelvű, zsidósággal szimpatizálók) kérése és Jézus válasza?

sdg – sf

Ha rájövünk, hogy minek, kinek kell meghalni, akkor érteni fogjuk, hogy mit láthatunk.

Három dolgot hoztam elétek. Mindhárom valamilyen megjelenése az önmagunkba zárkózásnak. Az első, amit láthattok, egy komlótoboz. Itt termett a kertünkben. Ha egyedül van, egymagában marad, nem sok mindenre jó. Ahhoz, hogy sört lehessen belőle főzni - itt van egy üveg Mauritius sör, hogy ezen a szinten is emlékezzünk a mai nap egyik szentjére - a tobozt össze kell törni, meg kell örölni. És sok toboz kell egy üveg sörhöz. Meg szerzetestestvérek és munkatársak, akik a komlót ültetik és gondozzák. Ha egymaga marad a toboz, nem teljesedik ki. Ahhoz, hogy meglássuk a saját kiteljesedésünket, ahhoz az önközpontúságunknak, annak a téves tudatnak, hogy mi elegek vagyunk, meg kell bennünk halni. Van egy hozzám nagyon közel álló francia közösség, a Chemin Neuf. Egyedülállók, házaspárok és szerzetesek a tagjai. Hosszú az idő a teljes elköteleződésig – és ha két egyedülálló összeházasodik, akkor házaspárként újra végig kell járniuk az elköteleződés állomásait. Mert akkor már nem úgy működnek, mint két magánember. Ha mégis úgy működnének, ha nem halna meg bennük semmi ahhoz, hogy egy új szülessen, akkor maga a házasság fog meghalni. Ahhoz, hogy két emberből házaspár legyen, ahhoz, hogy gyermeket vállaljanak, ahhoz, hogy valaki gyülekezeti tag vagy szerzetes legyen, meg kell belőle valami haljon, hogy az új, teljesebb énje megszülethessen. Ha fejlődni akarsz a lelki életben, akkor, Jézus szavai szerint, fel kell készülnöd arra, hogy valami meghal, kihal belőled. A káros magány. Akarod látni a kiteljesedést? Bizony, bizony, mondja Jézus, ha a mag meg nem hal, egymaga marad.

A másik dolog, aminek meg kell halnia bennünk, az a pillanatba való beleragadás. Hoztam egy régi, fényképező gépbe való filmet. Ezzel pillanatképeket lehet rögzíteni. Mi sokszor csak ilyen képeket vagyunk hajlandók elfogadni a másiktól, magunkról, Jézusról. Jézus arra hív, hogy nézzünk meg egy egész fényképalbumot. Ne érzük be egy felszínes pillanatképpel, mint mikor valaki a vásári bohócot nézi, vagy szelfit csinál egy híres emberrel. Heródes is valami ilyesmit akart. Ezt olvassuk a Lukács szerinti evangéliumban, mikor a fogoly Jézust hozzá vezetik:

Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült. Már jó ideje szerette volna látni, mert hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd a szeme láttára.

Heródesnek nem adatott meg, hogy igazán lásson, hogy mélyre lásson. Hogy mélyre lássunk, igazán lássunk, ahhoz végig kell nézni valakinek az életét. Jézusból ne csak az ünnepeelt prófétáról, a gyógyítóról, a bölcsről készítsünk képeket! Legyen ott az albumunkban a szenvedő szolga is. Hiszen aki őt szolgálja, az ott lesz, ahol Ő – ezt az ígét szeretjük úgy

értelmezni, hogy ott lesz a Paradicsomban. Persze, de annak előtte ugyanúgy fel kell vennie a keresztyét, ahogy Jézusnak. Ott is ott kell lenni, ahol Jézus ártatlanul szenved, hogy a teljes képet lássuk. És a másik embernél is, aki mellett élünk: legyen teljes fényképalbumunk! Ne csak a negatív dolgokról rakjunk oda képeket! Amikor két ember beleszeret egymás, akkor épp az ellenkezőjét teszi: a rózsaszín ködös képeket válogatja be az albumba. A pillanatfelvételeknek meg kell halniuk, hogy a teljességet, az igazi képet megtapasztaljuk.

Ha most Isten végignézi a mi életünk albumát, lát-e olyan képeket, ahol a szenvedő Krisztussal vagyunk? Imádságban, elmélkedésben, a szenvedők szolgálatában?

A harmadik, aminek meg kell bennünk halni, az a hamis biztonságérzet. Hogy akkor vagyok biztonságban, ha anyagilag, fizikailag, a kapcsolataimmal bebiztosítottam magam. Aki így gondolkodik, az a láthatókra fókuszál. De abban a pillanatban, ahogy a látható karrier, erőforrás, támasz bedől, úgy érzi, vége a világnak. Szent Maurícius és vértanútársai jó világi karriert dobtak félre azzal, hogy a hitüket megvallották. Az ő biztonságérzetük nem a láthatókban volt, hanem a láthatatlanul is működő Istenben. Nézzétek meg ezt a keljfeljancsit! A súlypontja miatt, ha csapásokat is kap, fel tud kelni. Ahhoz, hogy az igazi biztonságot meglássuk, megtaláljuk, meg kell halnia bennünk a hamis kapaszkodóknak. Amikor úgy érezzük, hogy összeomlik a világunk, érdemes megvizsgálni, hogy kiben, miben bízunk, hol van a mi súlypontunk. Hogy el tudjuk-e mondani a kereszten lévő Jézussal: *Atyám, kezedbe ajánlom lelkem*. Mert csak ott van lelkünk biztonságban, de ott akkor is biztonságban van, ha minden más összeomlik.

Nézzétek meg, testvérek ezt a kis asztalt: ha az önközpontúságunk meghal, megláthatjuk a kiteljesedésünket. Ha a jó vagy rossz pillanatokhoz való ragaszkodásunk meghal, Jézust és embertásunkat igazán megismerhetjük, valódi lényegüket megláthatjuk. Ha a hamis kapaszkodók meghalnak, igazi támaszra lelhetünk Istenben.

Aki Krisztus tanújaként nem ragaszkodik az életéhez, a káros magányhoz, a torz pillanatképekhez, a hamis támaszokhoz, az tudja megőrizni magát az örök életre.

Erre segítsen minket a mi Urunk, ámen.